

ZŁOTA NOPAWA

Kóždy lěto w samsnym času schadźuja so na małej kupje mjez kontinentami zwěrajata a kuzłarnicy ze wšěch krajow, zo bychu wulku konferencu wotměli a aktualne naležnosće wuradźowali. „Ja...“ rjekny had, kiž pochurneho ranja mały afriski stat reprezentowaše, „ja mam něšto prajić!“ A rozhladowaše so samospodobnje w syle. „Nó, što da?“, zywaše egyptowski krokodil a započa jedyn abo dwaj wužitnje klinčacej komentaraј přihotowjeć, jenož zo móht potom bjez mylenja za zbytk schadźowanja dale spać. „Problem, kotryž dybjeli my džensa rozjimać, pokročowaše had, njemyleny syčo, „je, zo njemóžemy rozumić jedyn jednoho. Jenož zdžělani našeho ludu su kmani dvě řeče řečeć, ale ženje to samsnej nejsteј.

Zwěrajata, kotrež su hižo často tute prašenje wušiknje wobešli, dokelž běše njepřijomnje, zo bychu wo prašenjach rozmyslili, na kotrež nihtó wotmołwu njewě, a nětko buchu ze wšej mocu na to storčene, započachu nerwoznje z nohami hrjebać a šepać.

„A?“ prašeše so lrski kuboćik nerwoznje, wobročujo swój złotohornčk, zo by so sydnył (katastrofalneho hospodarskeho položnja dla měješe jenož jedyn złotušk). „Dotal smy kóždy problem zmištrowali, něwěrnó?“ „To wěrnó njeje“, zwěsći wowca ze šotiskich wysočinow, kotraž Nessie zastupowaše, kotraž bě so nazymniła. „Njemóžemy wažne nowiny dale dać. Koale w jednym dželu dešćoweho lěsa njewědža, zo so druhi džěl pali. Ryby mrěja z womazanej wodu z druhich krajow, dokelž nihtó jich wo přiławajaceј naftowej mrětwje njeinformuje.

A my, zarjadowarjo tuteje konferency, mamy kóždy lěto wulosować, w kotrej řeči wuradźujemy. A to mjenujeće zmištrowanje problemow?“ Wowca bječeše, zo by swoje słowa podšmórnyła, lehny so a žuješe žwak.

Na wokomik woćichny, za čas kotrehož so we hłowach wurjadnje lěnich zwěratow mordarske myslički přećiwo njenazhoniteј wowcy rozwiwachu. Potom njeјapcy law z Arabskeje rozsudženy wustupi. „Wzmimy moju řeč!“ Zběhny pacu a wobhladowaše demonstratiwnje swoje pazory.

„Přetož sym najmóćniši, najspěšniši a najstrašniši z nas wšitkich. Je to přirodny zakon, zo najmóćniši dobudže. Potom budže problem rozrisany. Kóždy ju nawuknje, a kóždy jedyn jednoho zrozumi. „Ow ně!“ znapřećiwi ješčelca, wo kotreјž nihtó dokładnje njewědžeše, zwotkelž bě přišla, „moja řeč njech so řeči! Ja sym bytosć z najdlěšim rodopisom. Pochadžam hišće z dinosawrijow a dyrbjata tuž z telko tradicije wědžeć, štož je derje!“

W syle nasta přiłtosowace bórbotanje a ješčelca zacpějnje pohladny na lawa. „Čehodla nic moja?“ rjeješe wysoki hlós, zo by so hara překlinčata, a hdyž nosorohoč z puća džěše, so nukl zjewi. „Ja sym jara plódný. Řeč mojeho kraja to tež budže.“ Hyena so zasmja a tohodla cebra z kopytom do jeje klamy kopny. „Tež ja sym jara plódný, tuž wzmimy moju řeč!“ myšk kedźbliwje namjetowaše. „A moju!“, rjeješe wombat runočasnje z antilopu. „A moju...“, mórkotaše leopard.

Bórze so pokazowaše, zo kóždy zwěrjo a kóždy kraj chcyše swoju řeč k dispoziciji stajić, kotruž druge dyrbjeli wuknyć, a zo nihtó zwólniwy njeběše so swojeho stejnišća wzdać abo susodeј jenož jedyn krok napřećo přińć.

Nětko slyšeše mała nopawa, kotraž ani kraj njereprezentowaše, dokelž na małej kupje bydleše, hołk a přiľže pomału, kaž to nopawy zwjetša činja, na schadžowanje. Tam dolězena, pytaše sej najwyšu skału, kotraž we wokolinje steješe, a zalěze ju. „ZMĚROM!“ Njesměrne rjejenje zwěrjata zatřase, a wšě hladachu, jako bychu ze šnóru čehnjene, na blečk na wulkim kamjenju. Nopawa so spokojom smějkotaše, a gratulowaše sej za swój wótry hłós. „Myslu,“, rjekny z pozběhnjenym hłósom, „ja mam rozrisanje za waš problem.“ Wospjet so hyena zasmja, škitaše pak runje hišće sčasom swoju bolacu klamu ze swojej pacu, tak zo njehodžeše so znova přebic.

„Čehodla nic nowu řeč wutworić?“ pokročowaše nopawa, sedžo na swoim kamjenju. „Čehodla nic nowu řeč wutworić, kotraž je lochko nawuknjomna a lochko wurěkujomna za wšě bytosće na swěće? Řeč, kotraž žadyn kraj njepriwileguje abo wróco njestaji?“ Wobhladowaše zwěrjata pod sobu, kotrež na nju zamylene wukachu, a nadžiješe so, zo bychu jeje namjet akceptowali. „A kak...“, započa law pomału a z hněwom, „dyrbimy tutu řeč wutworić?“ Nopawa činješe triumfalny pohib z pacu, přetož za čas swojeho pomałego pućowanja na schadžowanje je wona to nadrobnje přemyslić móhła.

„Wujasnju wam to“, započa řečec, a řečeše hišće za wjele hodžin, a čim wjace wona řečeše a řeč wujasnješe, čim wjace zwěrjatow bě z jeje ideju dobyte. „Wulkotnje!“, přispomni krokodil. „Wuběrnje!“, rjekny law. „Dyrbjeli my ju mytować“, rozsudži lrski kuboćik. „Wězo!“, zwěrjata přiřłosowachu. „Ale kak?“

„Ja to přewozmu!“, da so energiski hłós ze syły slyšeć a Hollywoodska sonina ze ZSA šwórčeše horje na kamjeń, na kotrymž nopawa sedžeše. Zběhny swój kuzłoprut, praješe někotre magiske słowa a złoty deščik liješe so na mału wunamakarku řeče, doniž wot hlówy hač do pjaty cyle ze zlotom pokryta njebě.

„Nětko připóznajemy će jako našu najwjetšu pomocnicu a móžeš so na kóždej zhromadžiznje wobdžělić“, wozjewješe wona a syła pod njej přikleskowaše. „Rady so stało, rady so stało.“ Sonina pokłonješe so a lečeše k jeje přenjojnemu městnu wróco. Ale nopawa horjeka na kamjenju šćěrješe so a mysleše, zo móžeše w cyłku ze sobu spokojom być.

Tutu wěrnú stawiznu Katharina von Radziewsky w juniju 2003 powědaše, a Michael Wolf je ju zeserbšćil.